

tige Ting have været for (Afbrydelse). Sa, jeg veed det heller ikke, men det er jo muligt, at det ligger indenfor Arbejdsplanen, at den høje Regering skal have om ikke den Finanslov, vi voterede forleden, den stoler jeg paa, at vi aldrig saa — saa en midlertidig at leve paa i 3 Maaneder — det er jo ogsaa slet for — og derved saa den store Arbejdsplan gennemført. I saa Tilfælde kan jeg forstaa, at Folketinget kan saa sine Anstuelser om Lovforslaget afstemt i Detailerne. Men selv om det ikke skulde ske, slutter jeg mig til den første ærede Taler i at ønske, at der ikke maa gaa en Samling bort, forinden man er enedes med hinanden om en Valgkredsordning, som loyalt fuldbyr Grundlovens omtalte Paragraf. Naar Grundloven holdes, nærer jeg ingen Frygt for Fremstridets Sag. Den kan hverken en Valgkredsombdeling, selv om den ser ud, som om den særlig skal komme dette eller hint Parti til Gode, eller andre Kunstner bortrybde. Fremstridets Sag kan kun standses ved Brutalitet, ved Magt og Vold, og dog kun for en Tid. Sa, utaalmodige, opgivende Folk, der kun saadan til Husbehov have Haab og Tro paa Sagen, kunde synes, at det varer for længe, men de 15 Aar, vi have stridt med denne Misopfattelse af Grundloven eller rettere sagt, som De vide at jeg mener, med Grundlovsbruddet sat i System, det er jo kun en ubetydelig Tid for et Folk, der overhovedet vil hævde og bevare sin Frihed. Det kan være meget for det enkelte Menneske og maaste ogsaa være meget for den enkelte Folketingsmand; men naar vi vide, at denne Slægts Kald er det at staa fast og holde ud, hvad rager det saa den enkelte? Han gør sin Gerning og gaar under, som enhver, der har fyldt sin Tid, men Slægten lever, naar den blot holder Fanen oppe. Det skulle vi altsaa ikke bryde os det mindste om, at Højre af de 137 Aar 50, 60 eller 70, Fremstridets Sag er sikker nok, naar Grundloven kan holdes, og at Grundloven skal sejre, vil ligge i det Fler-tals Haand, der dannes efter hvilken som helst Valglov her til Lands, naar det selv vil.

Paa Enkelthederne i Lovforslaget skal jeg ikke komme ind; jeg er ganske enig med enkelte Talere i, at disse Ting kunne bedst drøftes i et Udvalg. Der er sagt, og jeg tror, at det er rigtigt, at Ministeren har været ommeret over de judicielle Grænser end over de politiske. I et Lovforslag, der omhandler Valgkredse, har efter min Formening den politiske Grænse den første Rang. Den politiske Grænse, de bestaaende Valgkredse, er det første; Amtene have i

Virkeligheden slet intet med det at gøre. Man beslaager, at en Folketingsmand ved at have sin halve Valgkreds i et Amt og den anden Halvdel i et andet, skulde blive staaren over, saa at han f. Eks. skulde komme til fra Kl. 1—2 at tale den ene Halvdels Sag og fra 3—4 den andens; men lad ham om det, er han ikke anderledes gennemhuret af at være Folketingsmand, end at saadanne Smaainteressers kunne beherske ham, saa lad ham brække Halsen paa det den næste Valgdag. Jeg mener altsaa, at Ministeren har taget Amtsgænsen for skarpt, og at man ved nærmere Eftersyn vil finde, at den politiske Grænse skal være mere hellig; men det er et Standpunkt, et Udgangspunkt for Forslaget, som jeg maa respektere, og jeg kan ikke se rettere, end at den matematiske Retfærdighed, som er søgt gennemført i Lovforslaget fra dette Udgangspunkt, kan man ikke bestynde for Partifærdighed til nogen af Siderne, og det er noget, jeg agter. Jeg tror ikke, at den, der har affattet dette Lovforslag, først har taget Visterne fra statistisk Bureau for sig og talt efter, hvor mange Stemmer der ere faldne fra Venstre og hvor mange fra Højre, og saa undersøgt, hvorledes man skulde lægge Kredse om, for at Højre kan saa den og den Valgkreds næste Gang, som den ikke har nu. Jeg erkender fuldt ud, at der kan ikke være mindste Tvivl om, at fra det givne Udgangspunkt har man med en vis matematisk Retfærdighed, som jeg agter, søgt at gennemføre Systemet. Jeg skønner ikke, at man har set til Højre eller til Venstre. Ved Enkeltheder som Valgsteder, Beje til Valgsteder o. s. v., skal jeg, som sagt, ikke opholde mig ved. Jeg skal kun sige, at der er et Hovedspørgsmaal, som vi for et Par Aar siden havde fremme i et efter min Mening særdeles godt udarbejdet Forslag af vor ærede Formand (Høgskro). Jeg hørte i Sommer, at den ærede Minister og den ærede Formand arbejdede sammen paa denne nye Valgkredsløb, og vi have ikke saaet nogen Benægtelse af, at man har fundet hinanden, det er noget, jeg mener, at man maatte hilse med Glæde, fordi jeg tror, at vi kunne komme over visse Vanfærdigheder, naar et saadant Samarbejde havde fundet Sted, det er noget saa nyt og sjældent, men saa fornødt i et saadant Tilfælde, at det kunde varsele om bedre Tider. Men uden Hensyn til, om det er Tilfældet eller ej, er der et Punkt, jeg vil berøre, og det er, at i hint Forslag fra vor ærede Formand havde vi vistnok som Princip: Valgstedet midt i Valgkredsen efter Bejllængden — var det ikke saa? Men det er ikke midt i Valgkredsen, det er retfærdigt, ikke midt i Valg-